

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΥΛΛΟ - ΧΡΟΝΟΣ Α. - 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘΜ. 2

ΑΓΓΕΛΟΣ Β. ΜΕΝΤΖΕΛΙΔΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. Θ. ΒΑΦΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΟΝΙΟ
CHARLES BAUDELAIRE
ABD-UL-HAKK-HAMID
ΦΙΛΗ Κ. ΒΑΤΙΔΟΥ
IWAN GOLL
JOSEF CHANDERL
RAOUL HAUTIER
ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΡΔΑΜΗΣ

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΧΡΟΝΟΣ Α. - ΑΡΙΘ. 2

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΧ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: (Μεγαλόν 'Αλεξάνδρου 115 Λόμα)

(Ταχυδρομική άπαιταγή στη διεύθυνση)

	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ	ΑΙΓΥΠΤΟ	ΑΜΕΡΙΚΗ
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: {	ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ Δρ. 50	Γ.Δ. 80	Δολ. 4
	ΕΞΑΜΗΝΗ » 30	» 50	» 2,50

Για τις άλλες χώρες του εξωτερικού: Χρονιατική Φρ. Γ. 50. Ήξαμηνη Φρ. Γ. 30

ΝΕΟΕ ΡΥΘΜΟΕ

REVUE LITTERAIRE DE LA QUINZAINE

15 AVRIL 1926-N° 2

COSTAS DRACOPOULOS

RUE MEG. ALEXANDROU-DRAMA

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΥΛΛΟ ΑΡΙΘ. 2

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926

ΟΤΑΝ ΛΑΧΤΑΡΟΥΝ ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Γυρίζαμε απ' τόν πόλεμο.

Κάποιο καράβι—ας είναι εύλογημένο—μās πήρε από μιάν ιερογυαλιά, ξένη σέ μās, και μās έφερενε πάλι στα σπίτια μας.

Και μās έφερενε τόσο ήρέμα, σ'ανά μās αγαπούσε, σ'ά να λαχταρούσε μήν πάθοιμε τίποτα....

Άφήσαμε πίσω μας έναν κόσμο, πού μαζί του ζυμωθήκαμε, καρτερώντας ώραν την ώρα τ'ό θάνατο. Άφήσαμε φίλους, γνωστούς, μά και ξένους, πού δέν έμάθαμε ποτέ τ'όνομά τους, πού τούς είδαμε ανάσκειλα μέσ' στα χωράφια ή στα βράχια, βουτυγμένους σ' ένα ξερο μαύρο αίμα και πονέσαμε, σ'ά να βλέπαμε τ'ά ίδια τ'α κορμιά μας....

Άδύνατο να καθήσουμε να τούς θάψουμε τουλάχιστον: ό έχθρός κατάφτανε από στιγμή σέ στιγμή....

Μά τούς θυμόμαστε: μπορεί ή εικόνα τών ματιών τους, τών κορμιών τους να μ'ή μās αφήσει να χαροῦμε πιά τόν ύπνο.

Σταματήσαμε σέ κάποια παραλιακή πόλη και πήραμε μέσ' στο καράβι καμιά δεκαριά πολίτες «για μέσα».

Καλακαίρι: ήλιος, άγέρι μυρωμένο, τραγούδι. Κάποια μάτια γελοῦνε, γελοῦνε, ενώ πριν από λίγες μέρες έκλαιγαν, μέσα τους είχε θροναστέϊ ένας φοριχτός τρόμος, μι'ά άπελπισία άνείπωτη...

Τώρα γελοῦνε ... Θαρρεῖτε πώς δέν ακούγεται τ'ό γέλιο τών ματιών;

Κάποια χείλη τραγουδάνε, κά-οια δάχτυλα άνεμίζουν σ'όν άέρα ένα μαντηλι. χαϊρετώντας τούς γλάρους, πού μās συντροφεύουν, παίρνω-τας τή θέση τών κοράκιων εκεί μακριά...

—'Ας είναι εύλογημένο τ'ό καράβι πού μās πήρε...

—'Ελα να δεις, μά έλα να δεις... Τί ανθρώπους σ'ας έκανε ό Θεός...μά σέ καλό σας!...

Γύρσια ξεφνιασμένος: 'Ο Χριστάκης, ό αιώνιος «Χριστάκης μας» έ-νας από κείνους τούς ανθρώπους πού θ'ά μās έκαναν να ξεχνάμε κάθε πόνο μας, αν βρισκότανε πάντα μαζί μας.

Μέ τραβούσε απ' τ'ό χιτώνιο. Τά μάτια του άστραφταν από χαρά.

—Τί τρέχει, Χριστάκη;

—«Τί τρέχει, Χριστάκη;» με περιέλασε, κάνοντας τή φωνή μου. Τί θες να τρέχει; Νά! Τ'ό βιολόφι άπάνω στη θάλασσα!.. Κόριε: σου προσφέρω διασκόπηση τ'ό ζήμινα και σ'α κλαυρώσεις; 'Ελα να δεις, μά γρήγορα: έκεϊκάτωσέ μι'ά καμπίνα, ένα... μά δέ σου λέω! πρέπει να δεις...

Προβόσει στο ΕΛΙΑ
Αντρίαν Χρημης
7 Ιαν 1991

Με τράβηξε ὡς κάτω. Κατεβήκαμε τὴν κεντρικὴ σκάλα καὶ πλησιάσαμε σὲ μιὰ καμπίνα. Μοῦπιασε τὸ κεφάλι καὶ τὸσπρωξε στὸ τζάμι τοῦ μικροῦ παραθυριοῦ της...

Μέσα ἓνα χαμηλὸ κρεβάτι—δὲν πρόσεξα κανένα ἄλλο ἐπιπλο.

Ἔνας γέρος γυμνός, σχεδὸν τέλεια, γυρμένος ἀπάνω στὸ κρεβάτι σὰν ἓνα δέντρο ξερὸ κι' ἀχαμνὸ, πεσμένο, χωρὶς φύλλα. Χλωμὸς κι' ἀδύνατος.

Πλάι του μιὰ κοπέλλα ὡς εἰκοσιδύο—εἰκοσιπέντε χρόνων. Ἐκείνη ἦταν ἀκίνητη. Ὁ γέρος ἀνάσαινε βαθιὰ, βαθιὰ, φαινόταν κουρασμένος, σὰ νάχε κρεμίσει μ' ἓνα μπαλντᾶ ἓνα μεγάλο σκληρὸ βράχο...

Δὲν πέρασαν πολλὲς στιγμὲς ποὺ εἶχαμε πλησιάσει κι' ὁ γέρος ἀνασηκώθηκε κι' ἔγειρε πάνω της. Κινήθηκε καὶ κείνη κάπως. Δυὸ δυνάμεις ἐνωθήκανε γιὰ κάτι, δυὸ προσπάθειες σμίξανε...

Μὰ ἀμέσως ὁ γέρος ἔπεσεν ἔξαντλημένος...

—Χι! χι! χι!...

ἄκουσα πλάι μου, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ καταλάβω τί σήμαινε αὐτὸ τὸ «χι! χι! χι!...»

Ἔστερα σμίξανε πάλι τὶς δυνάμεις των. Φαίνονταν σὰ νὰ ζητοῦσαν τὰ ἀδύνατα. Τὰ χέρια τοῦ γέρου ἔψαχναν σ' ὅλο τὸ κορμί της, σὰ νὰ ζητοῦσαν δύναμη, ποὺ κείνη εἶχε περισσὴ καὶ ποὺ ἀπ' αὐτὸν ἔλειπεν δλότελα.

Ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του κάποιες ἄσπρες φουσκάλες φανήκανε καὶ τρέξαμε κάτω σὲ μιὰ κλωστή σάλιο πάνω στὰ στήθια της. Τὰ χεῖλη του τρέμανε. Κινοῦνταν πάνω στὸ πλαστικὸ κορμί της σὰ νευρόσπαστο. Φαντάζομαι πὼς μποροῦσε νὰτριζαν τὰ κόκκαλά του. Μὰ πάλι ἔπεσε στὸ πλάι της. Ἀδύνατο...

Τὰ μάτια του σιγὸσβαιναν μέσ' στὶς ὄχτες των. Καὶ κείνη ἀκίνητη. Δὲν ξαίρω γιατί μοῦκανε τὴν ἐντύπωση πὼς κείνη τὴν ὥρα ἦταν πολὺ δυστυχισμένη.

Κι' ὅμως δὲν ἔδειχνε τίποτε τέτιο...

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα κι' ἐκεῖνος—τώρα πρόσεξα τὰ λίγα του μαλλιά: κάτασπρα κι' ἀνάρια. Μποροῦσε πολὺ καλὰ νάταν καὶ παποῦς αὐτηνῆς—ξανάρχισε...

Οἱ ἴδιες κινήσεις, ἡ ἴδια ἀναζήτηση δύναμης ἀπ' τὸ κορμί της μὲ τὰ κοκκαλιασμένα δάχτυλά του, οἱ ἴδιες φουσκάλες στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του...

Ἔνα μουγκρητὸ ἔφτασε ἀπὸ μέσα ὡς τ' αὐτιά μου. Μιὰ προσπάθεια τρομερῆ, μιὰ προσπάθεια ποὺ ἔκανε τὰ κόκκαλα τοῦ προσώπου του νὰ κινιοῦνται ἀκανόνιστα...Καὶ πάλι ἔπεσεν ἀποχαυνωμένος, κατακομμένος στὸ πλάι της, πάνω στὸ κρεβάτι κι' ἔκλεισε τὰ μάτια σ' ἓνα βαθὺν ὕπνο. Τὸ χέρι του μονάχα κινιέται μηχανικὰ πάνω στὸ γυμνὸ της κορμί...

—Χι! χι! χι!...

ἄκουσα πάλι στὸ πλάι μου πὸ δυνατὰ. Ἐκείνη ἔστρεψε κατὰ τὸ παραθύρι, κύτταξε καὶ σηκώθηκε ἀργὰ νὰ κατεβάσει τὸ κουρτινάκι κι' ἔ-

πειδὴ κι' αὐτὸ ἦταν τόσο διάφανο, μιὰ πετσέτα συμπλήρωσε τὸ σκέπασμα.

Δὲν ἔβλεπα τίποτα πὰ μέσα.

Ἔστρεψα τὸ βλέμμα γύρω μου: καμιὰ δεκαριά παιδιὰ κυττοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἄφωνα. Τίποτα δὲν ἐφανερώανε τὸ πρόσωπό τους μὰ δὲν ξαίρω! θαρρῶ πὼς ἦταν κάτι φοβερὸ ἀπλωμένο πάνω σ' αὐτὸ...

Κεῖνα τὰ παιδιὰ, ποῦχαν τὴ δίψα τῆς γυναίκας καὶ στὴν πὸ μικρὴ τους φλέβα μέσα, ποῦταν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀπόλαυση χρόνια δλόκληρα, ποῦ μποροῦσαν νὰ κάνουν καὶ ἔγκλημα ἀκόμα γιὰ τὸ ἀπόκτημά της, στέκουνταν ἐκεῖ σὰ νὰ συνθωποῦσαν ἢ σὰ νὰ μὴν ὑπαρχαν...Τοὺς πρόσεξα ἔναν-ἔναν: τὰ πρόσωπά τους μαῦρα, στεγνά, ἀξουριστα, τὰ χακί ροῦχα τους κομμάτια, τὰ μάτια τους κομμένα....

—Σὺ, ποῦ γράφεις, γράψε κάτι καὶ γι' αὐτὸ! μοῦ λέει ὁ Χριστάκης

—Θὰ γράψω, Χριστάκη....

—Τι θὰ γράψεις; γιὰ πὲς νὰ γελάσουμε.

—Ὁ, τι μπορέσω...Δὲν ξαίρω...

Καὶ δάκρυσα...

ΑΓΓΕΛΟΣ Β. ΜΕΝΤΖΕΛΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ (ΕΙΚΟΝΕΣ)

Τοῦφες—τοῦφες ροδοπέταλλα εἶτανε πεσμένα στὸ χαλί τοῦ σαλονιοῦ. Μιὰ ἀκαταστασία φαινόταν ἀμέσως στὰ ἐπιπλά του τὰ βαρύτεμα. Πάνω στὸ βελουδο τὸ κόκκινο τῶν καρεκλιῶν. εἶτανε τυπωμένα τ' ἀχνάρια ἀνθρώπων ποὺ πάνω τους καθήσαν μὲ τὴ χθεσινὴ βραδιὰ τοῦ γλεντιοῦ.

Μυρουδιὲς λογὶς—λογὶς μυρίζανε κεῖ μέσα...

Εἶτανε τὸ σαλόνι τοῦ γλεντιοῦ, ποὺ κἀναν γιὰ τὸ γάμο τοῦ δημορφου παιδιοῦ, μὲ τὴ ροδέμνοση κοπελλιά, οἱ φίλοι τους οἱ τρανοὶ κ' οἱ διαλεχτοὶ.

Στὴ μέση του εἶτανε μιὰ ἐξέδρα ποὺ πάνω της κοιτόταν ριχμένα τὰ ὄργανα, ποὺ ὅλη τὴ νύχτα βαροῦσαν ἀκούραστα...

....Καὶ τ' ὄρατο παιδί, εἶναι μεγάλος τῆς χώρας ἀρχοντας, ἀρχοντας μὲ ὅλα τὰ καλὰ: ὁμορφιά, λεβεντιά, μόρφωση, πλοῦτια.

Κ' ἡ πανόμορφη ἢ κόρη εἶναι φτωχὴ, μὰ τρανὴ καὶ μεγάλη: Τὴ φτώχεια της στὰ πλοῦτια καὶ στὴ γενιά της, τὴ σκεπάζει πλέρια ἢ ὁμορφιά κ' ἡ μεγάλῃ της γνώση....

Ἔνας θρόνος μὲ μεγάλα στολίδια καὶ πετράδια βαρύτεμα, σηκώνεται ἐκεῖ σὲ μιὰ μεριά περήφανα. Εἶναι ὁ θρόνος ποὺ στὴ θῆκε γιὰ κείνο τὸ βράδι, τὰ δεχτεῖ στὰ παχιά, τὰ μὲ κρόσια βελουδοῦ τοῦ παιδιοῦ τὸ ταῖρι....

Ἔνα πέπλο λεπτὸ, σὰν ἀράχνης ὑφάδι, ποτισμένο μὲ μυρουδιὲς, στολισμένο μὲ λεπτεῖς νταντέλες καὶ ροδοπέταλλα μύρια, σκεπάζε τὸ χυτὸ τῆς νύφης κορμί.

Τὰ μαλλιά της ξέπλεγα ἀπλωρόταν κυματιστὰ στὸν ἀφρένιο

της λαιμό, στολισμένα με λίγα, μα διαλεχτά πετράδια.

Τὰ ἐρωτικάρκα μάτια της κλειούσαν ἀπ' τῆ μέθη, τίς μυρουδιές, τῆ ζάλη, τῆ μουσική, τὸ ξενύχι, ποὺ γι' αὐτὴν ὄλα γινόταν, τῆ βραδιά ν' ἐκείνη.

Κι δταν ἦρθεν ἡ ὥρα στὸ θρόνο νὰ καθῆσαι, ποὺ γι αὐτὴν εἶχε στήσει τὸ παιδί, μαζευτῆκαν οἱ διαλεχτοὶ κ' οἱ τρανοὶ καλεσμένοι σὲ δυὸ γραμμές, ἀπ' τῆ θέση αὐτὴ ποὺ καθόταν, ὡς τῆ θέση ὁ θρόνος ποὺ εἶχε στηθεῖ.

Καὶ σιτὴ μέση, ἀφήσανε δρόμο στολισμένο με χαλιὰ πλουμιστὰ ποὺ ἀπ' αὐτὰ ἡ νύφη με τὸ γαμπρὸ θὰ πέρανε.

Πίσω τους νιές μέσ' τ'ἀσπρα ντυμένες, με χυτὰ τὰ ξανθὰ τους ὥρατα μαλλιά καὶ με λουλούδια μύρια στὰ χέρια τους, τραγουδώντας τοῦ Ὑμέναιου τραγούδια θάκλουθούσαν τὸ ταιριασμένο ζευγάρι.

Κ' ἦρθεν ἡ ὥρα ποὺ ὄλοι προσμέναν γιὰ νὰ δοῦν τὴν πομπή.

Κ' ἦρθεν ἡ ὥρα ποὺ ἀρχίσαν τὰ ὄργανα τοῦ Ὑμέναιου τὰ τραγούδια νὰ παίζουν. Τότες, τὰ ποιήρια ὄλων μονομιᾶς σηκωθῆκαν σιτὴν ὑγιά καὶ τῶν δυὸ, ποὺ ξεκίνησαν με βῆμα ἀργὸ πρὸς τὸ θρόνο τους.

Μιὰ βοή τότε γύρω τους ἀπλώθη ἀπ' τὸ διαλεχτὸν ἐκείνο κόσμο.

Νευρικά τὰ χέρια τους μαδοῦσαν τὰ ῥόδα, ρίχνοντας τὰ ροδοπέταλλα πάνω στὰ πλούσια χαλιὰ. Καὶ γίνανε οἱ τοῦφες ἐκεῖνες, ποὺ πατόντας σ' αὐτὲς ἐπέρασεν ἡ μεγάλη πομπή.

Καὶ σὰ βρέθησαν μπροστὰ στὸ θρόνο, σταμάτησε μεγαλόπρεπα ἡ πομπή.

Τότες, ὄλων ὦνε τὸ βλέμμα με θαυμασμὸ γύρισε σ' αὐτούς.

Ὁ γαμπρὸς μεθυσμένος, σὲ μιὰ στιγμή ὑπερδιέγερσης, ἀγκαλιάζει κάτι.... Τί; Ποιὸς ξαίρει!...

Τὰ χεῖλια τους σὰ μαγνίτες σμίγουν. Τὰ μάτια τους σφαλοῦν. Τὰ χέρια τους τρέμουν.

Μιὰ βοή γεμάτη χαρὰν ἀπλώνεται τότες. Γέλια κρουστάλλινα, γέλια μεταλλικὰ ἀντηχοῦνε καὶ ὄλο τὸ πλῆθος τῶν διαλεχτῶν καλεσμένων φωνάζει: «Νὰ μᾶς ζήσουν οἱ καλοὶ μας! Νὰ μᾶς ζήσει ἡ νύφη μας ἡ διαλεχτή!...

.....Μιὰ παγκαλόμορφη τότες κοπέλλα, γιομάτη ἀπὸ τῆς νιότης τῆ δροσιά, προχωρεῖ τραγουδώντας σ' αὐτούς, μένα χρυσὸ, με ρουμπίνια καὶ μαργαρίτες στολισμένο στὰ χέρια της, στεφάνι. Ἐνα πέπλο ἀραχνοῦφαντο τὸ κορμί της σκεπάζει γιὰ φόρεμά της γιορτινὸ.

Ἦσυχία στὸ σαλόνι ἀπλώθη. Οἱ ματιές ὄλων ὦνε στραφῆκαν σ' αὐτή.

Κ' ἡ κοπέλλα ἀρχισε σιγὰ—σιγὰ καὶ ρυθμικὰ νὰ προχωρᾷ, ἔχοντας τὸ στεφάνι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, τὸ μέτωπο ὀρθὸ καὶ τὰ μάτια κλειστά.

Ἐμοιαζε με ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης, ποὺ προχώρει στὸ βωμὸ

τῆς ὥραιας θεᾶς, γιὰ νὰ τελέσει τὰ μυστήρια τῆς θεότητάς της.

Καὶ νά! στεφανώνει καὶ τῶν δυὸ τὰ κεφάλια κ' ὕστερα, σιτῆς νύφης τ'ἀγγελόμορφο κεφάλι, τ'ἀφήνει. Τὴν πιάνει ἀπ' τὸ χέρι καὶ τῆ βάζει νὰ καθῆσαι ψηλὰ στὸ θρόνο, με τὰ βελούδα νὰ κόκκινα καὶ τὰ πολυτίμα στολίδια καὶ πετράδια.

Τότε ἀνάβει τὸ συμπόσιο. Τὸ γλέντι ἀρχίζει με τὸ χορὸ. Τὸ κρασί κ' ἡ σαμπάνια ποτάμι χύνεται. Ἡ μουσική ἀκούραστα παίζει. Τὰ ζευγάρια, μεθυσμένα ἀπ' τὸ κρασί καὶ ζαλισμένα ἀπ' τὸ γύρισμα τοῦ χοροῦ, σμίγουν, φιλιοῦνται.

Μεθυσμένοι καὶ ζαλισμένοι ἀπ' τὸ κρασί, τὸ γλέντι, τῆ μουσική, τὸ χορὸ, τὸ ξενύχι, πέφτουν ἐξαντλημένοι ὁ ἕνας με τὸν ἄλλο, στὰ παχιά τοῦ σαλονιοῦ χαλιὰ με τίς τοῦφες τὰ ροδοπέταλλα ποὺ μαδίσαν οἱ ἴδιοι, καὶ βυθίζονται σ' ἕνα βαρὺ καὶ βαθὺν ὕπνο....

....Κ' εἶταν τοῦφες-τοῦφες ροδοπέταλλα πεσμένα στὸ χαλὶ τοῦ σαλονιοῦ. Μιὰ ἀκαταστασία φαινόταν ἀμέσως στὰ ἐπιπλά του τὰ βαρῦτιμα. Πάνω στὸ βελούδο τὸ κόκκινο τῶν καρεκλιῶν εἶτανε τυπωμένα τ'ἀχνάρια ἀνθρώπων ποὺ πάνω του καθῆσαν μόλις τῆ χθεσινὴ βραδιά τοῦ γλεντιοῦ.

Μυρουδιές λογίς-λογίς μυρίζανε κεῖ μέσα.

Σιτὴν ἐξέδρα πάνω κοιόταν ριχμένα τὰ ὄργανα, ποὺ ὄλη τῆ νύχτα βαροῦσαν ἀκούραστα. Ὅλα σημάδια ζωντανὰ τοῦ χθεσινοῦ γλεντιοῦ τοῦ γάμου.

Δράμα, Αὐγουστος 1923

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Πῶς σὰ; θυμοῦμαι πάντοτε, ὀδυνηρικὰ Κυρία.

Τὸ ὥρατο ποὺ μοῦ χαρίσατε βιβλίο πάντα μ' αὐτὸ φέρνει, μιὰ εὐχάριστην ἀνάμνηση καιρῶν εὐτυχισμένων.

Τάχα νὰ ζοῦν σιτὴ μνήμη σας οἱ ὥραιες ἐκεῖνες ὄρες, ποὺ πλάι σας καθιστὸς σιτὴ δροσερώτατη βραδιά, με μιὰ κατάνυξη σὰς διάβαζα τοὺς νεοὺς μου στίχους;

Σὰ σιὰ θαυτὴ στὸ ἀβέβαιο τοῦ παρελθόντος ἰρόντο σὰς ξεχωρίζω ἀνάμεσα ἀπ' τίς σκέψεις τοῦ παρόντος

Ποτὲ δὲν σὰς ξεχνῶ καλὴ κι' εὐγενικὰ Κυρία

ΣΑΛΟΝΙΚΗ

Γ. Θ. ΒΑΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΑΛΗΤΗ

I

Κάθε βράδι κοιτάω τ' άστρα που λάμπουν στο στερέωμα και σκέφτομαι: «αυτήν την ώρα το κορίτσι με τη λευκή γούνα στο λαιμό θα κάθεται στο πέτρινο μπαλκόνι.»

Αυτή πάντα συνήθιζε να φοράει μια λευκή γούνα στο λαιμό και να κάθεται στο μπαλκόνι. Τότες άκόμα μπορούσα να περνάω άπ' εκεί και να βγάξω πολλές φορές το καπέλλο μου. Χαμογελοῦσε.

—Θεέ μου, για μένα κάθεται εκεί! Σκεφτόμουνα και φιλοῦσα τὰ χέρια μου άπ' τη χαρά.

Στή γωνίτσα του δρόμου μέσα σ' ένα στενό κίοςκι ένα χλωμό κοριτσάκι πουλοῦσε τσιγάρα. Το κακόμοιρο τουρτούριζε μέσα στο τριμμένο τὸ ζακετάκι και χουχούλιζε τὰ δάκτυλά του. Άγόραζα τσιγάρα κι άφωνα ένα μεγαλύτερο χαρτονόμισμα.

—Τὰ ρέστα σας.

—Κάμετε λάθος Δεσποινίς, δὲν ἔχω νὰ λαβαίνω τίποτα.

—Πῶς; Πῶς; Μὰ σεις μου δίνετε τὸ διπλάσιο.

—Και πάλι, σᾶς λέω, κάνετε λάθος. Σᾶς ἔδωσα ἀκριβῶς ὅτι κάνει νὰ λάβετε. Άντίο σας Δεσποινίς.

Θεέ μου! τι ἔκπληξη εἶταν ζωγραφισμένη στο προσωπάκι του.

—Εἶνε τρελλός! σκεφτότου. Ναι, τι ἄλλο μπορούσε νὰ σκεφτεῖ; Μὰ ὡς τόσο εἶμουνα βέβαιος πῶς θα χαιρότανε ἀργότερα γι' αὐτά. Μὰ γιατί φερνόμουνα ἔτσι;

Χά! Χά! Δὲν τὸ ξέρω. Τ' ὀρκίζομαι πῶς δὲν ξέρω. Εἶμουνα τόσο χαρούμενος, τόσο καλὸς ἐκείνη την ἐποχή! Τὸ κορίτσι με τη λευκή γούνα με χαμογέλασε.

—Εἶταν λίγο αὐτό;

—Άχ! τί ὄμορφα πού στέκει μιὰ ἄσπρη γούνα σὲ λευκὸ λαιμό. Αὐτὸ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβει σὰν ἐμένα.

TONIO

ΑΠΟΨΕ

Άπόψε τὸ βραδάκι εἶναι γλυκὸ σὰν τότες...

Στὴν ὄψη τῆ χλωμῆ τοῦ φεγγαριοῦ ἡ μαγεία εἶν' ἀπλωμένη· κι' ἀνηχοῦν μακριὰ οἱ νότιες

κάποιες κιθάρας· και γλαυκὴ ἡ βραδιά και θεία.

Μέσ' στο πρεβόλι τραγουδοῦν τὰ ἡδόνια'

και μοιάζει τὸ τραγοῦδι λιτανεία,

ὅπου τῶν σκοταδιῶν μέσ' στὰ ἑρέβη

περνᾶ γλυκὰ-γλυκὰ και φεύγει

σὰν κάποιον χᾶδιον μας παλιὸ πού ρέβει.

ΔΡΑΜΑ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1924

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΓΛΑΥΚΙΣΜΑ

CHARLS BAUDELAIRE

Ταξίδενα. Τὸ τοπείον πού στη μέση του εἶμουν τοποθετημένους εἶχε ἀκαταμάχητο μεγαλεῖο, ἀκαταμάχητη εὐγένεια. Βέβαια πῶς ἐκεῖθε μέσ' στην ψυχὴ μου πέρασε κά ι τις τῆ στιγμὴν ἐκείνη. Οἱ σκέψεις μου φτερουγίζαν μ' ἀλαφράδα παρόμοια με τῆς ἀτμόσφαιρας. Τὰ χυδαῖα πάθια, λόγου χάρι τὸ μῖσος κι ὁ βέβηλος ἔρωτας, μου φαινότανε τώρα τόσο ἀπόμακρα ὅσο τὰ γνέφαλα πού παρέλαυναν στο βάθος τῶν ἀβύσσων κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου· ἡ ψυχὴ μου μου φαινότανε τόσο εὐρύχωρη και τόσο καθαρὴ ὅσο ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ πού με περιτριγύρινα· ἡ θύμηση τῶν γήινων πραγμάτων δὲν ἔφτανε στην καρδιά μου παρὰ ἀδυνατισμένη και φυραμένη, σὰν τὸν ἀχὸ τοῦ κουδουνιοῦ τῶν κοπαδιῶν τῶν ἀξεδιάλυτων πού περνοῦσαν μακριὰ, πολὺ μακριὰ, πάνω στὴ ραχοῦλα ἀλλουνοῦ βουνοῦ. Πάνω στὴ μικρὴ λίμνη τὴν ἀτάραχη, τὴ μαύρη ἀπὸ τὸ ἀπέραντο βάθος τῆς, πέρναε κάποτε ὁ ἥσκιος κάποιου οὐγγεφου, ὡσὰν ἀντίληος τοῦ πανωφοριοῦ κάποιου γίγαντα ἐναέριου πού με τὸ πέταγμα του διαπερᾶ τὸν οὐρανό.

Και θυμοῦμαι πῶς αὐτὴ ἡ αἴσθησις ἡ τελετουργικὴ και σπάνια, πού πρόβαλε ἀπὸ μιὰ μεγάλη κίνηση ὀλότρελα σιωπηλὴ, με γέμιζε χαρὰ ἀνακατεμένη με φόβον. Με λίγα λόγια, χάρι στην ἐνθουσιαστικὴ διομορφία πού με τριγύριζε ἀγρικιόμουνα τέλεια εἰρηνεμένος με τὸν ἑαυτό μου και με τὸ σύμπαν, και μάλιστα θαρροῦ πῶς, μέσ' στην πλέρια μου εὐδαιμονία και μέσ' στην ολοκληρωτικὴ μου ἀλισμονιὰ τοῦ κάθε γήινου κακοῦ, εἶχα ῥθει σὲ σημείον νὰ μὴ μου φαίνονται πιά και τόσο γελοῖες οἱ ἐφημερίδες πού πατοῦν ποδάρι πῶς ὁ ἀνθρωπος γεννήθηκε καλός· ὁπότεν, με τὸ νὰ ξανακαινούργωσε ἡ ἀθεράτευτη ὕλη τὸ ὅτι ἀπαιτεῖ, σκέφτηκα νὰ φευγατίσω τὴν κούραση και νὰ ξαλαφρώσω τὴν ὄρεξη πού μου ἔφερε ἕνα τόσο μακρὸ ἀνηφόρισμα. Τριβηξα ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἕνα μεγάλο κομμάτι ψωμί, ἕνα φλιτζάνι δερμάτινο και ἕνα μπουκαλάκι με κάποιον ροσόλι πού οἱ φαρμακοποιοὶ πουλοῦσαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στοὺς ταξιδευτάδες, για νὰ τ' ἀνακατεύουν ὅταν χρειαστεῖ με λυωμένο χιόνι.

Ἐκοψα σιγὰ σιγὰ τὸ ψωμί μου, ὁπότεν ἕνας θόρυβος πολὺ ἀλαφρὸς μ' ἔκανε νὰ σηκώσω τὰ μάτια. Μπροστά μου στεκότανε ἕνα μικρὸ πλίσμα κουρελιάρικο, μαῖτρο, ἀνωκατισμένο, πού τὰ βαθιὰ μάτια του, ἀγοισκοίταχτι κι' ὡσὰν παρακαλεστικά, κατατρώγαν τὸ κομμάτι τὸ ψωμί. Καὶ τ' ἄκουσα νὰ μουρμουρίζει, με φωνὴ χαμηλὴ κι' ἀπόκοιψη, τὴ λέξη: γλαυκισμα! Δὲν μπόρεια νὰ κρατήξω τὸ γέλιο μου ἀκούοντας τὴν ὀνομασία πού ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τιμήσει τὸ ψωμί μου τὸ πανωκάτω ἄσπρο, κ' ἔκοψα για κείνον μιὰ ὄραία φέτα και τοῦ τὴν πρόσφερα. Ἄγάλι-γάλι πλησίασε, μὴν παίρνοντας τὰ μάτια ἀπὸ τὸ πρᾶμα πού λαχταροῦσε· κατόπι, ἀδράχοντας τὸ κομμάτι με τὸ χέρι του, πισωδρόμισε με βία, ὡσὰ νὰ φοβοῦνταν μήπως τὸ δῶρον μου δὲν

είταν από καρδιάς ή μήπως μετάνιωσα κιόλας.

Μα την ίδια στιγμή τον πέταξε κάτω ένας άλλος μικρός άγριος που βγήκε δέν ξέρω πούθε και πούμοιαζε τόσο πολύ με τον πρώτο, ώστε μπορούσε κανείς να τον πάρει για αδέρφι του δυμάριου. Κυλίσαν μαζί στο χώμα, μαλλώνοντας για το πολύτιμο εύρημα, χωρίς βέβαια κανείς τους να θέλει να θυσιάσει το μισό για τον αδερφό του.

Ο πρώτος, ξεθετισμένος, φούχτωσε το δεύτερο από ταμαλλιά αϊτός πάλι του άρπαξε τ' αυτί με τα δόντια κ' έφτυσε ένα μικρό του κομμάτι ματωμένο με μια υπέροχη βροσιά χωριάτικη. Ο νόμιμος νοικοκύρης του γλυκισμάτου προσπάθησε να μπήξει τα νύχια του μεσ' στα μάτια του άρπαγα με τη σειρά του κι αυτός έβαλε όλη τη δύναμή του να πνίξει τον αντίμαχό του με το 'να χέρι, ενώ με τ' άλλο αγωνιζότουνε να γλιστρούσει μεσ' στην τσέπη του το έπαθλο της μάχης. Μα ζωογονημένος από την άπελπισία, ο νικημένος ξανασηκώθηκε και κύλισε κάτω το νικητή χτυπώντας τον με το κεφάλι πά στο στομάχι. Τι όφειλε να περιγράψω ένα φρικαλέο πάλαιμα που απ' αλήθεια βάσταξε πιότερη ώρα απ' όσο έμοιαζε να τ'ό λέν οι παιδικές τους δυνάμεις; Το γλύκισμα ταξίδευε από χέρι σε χέρι κι άλλαζε τσέπη κάθε στιγμή' μά, άλίμονο! άλλαζε μαζί και όγκοι' κι όταν τέλος, κατακουρασμένοι λαχνασμένοι, αίματωμένοι, σταματήσαν μ'ην έχοντας τη δύναμη να ξακολουθήσουν, δέν ύπληρχε πιά, να πούμε την αλήθεια, κανένα αντικείμενο για μάλλωμα: Το κομμάτι το ψωμί είχε άπολείψει, κ' είχε σκορπιστεί όλο ψύχουλα παρόμοιο με τα σπειριά του άμμου που μαζί τους ανακατώθη.

Αυτό το θέαμα μου θόλωσε το τυπείο και ή γαλήνια χαρά που 'χε φράνει την ψυχή μου πριν ιδώ αυτά τα ανθρώπαια άπόλειπε όλωσδιόλου' έμεινα πικραμένος πολλή ώρα κι όλο διαλογιζόμουν: «ύπάρχει λοιπόν μια χώρα υπέροχη όπου το ψωμί τ'ό λένε **γλύκισμα**, καλούδι τόσο σπάνιο που φτάνει αυτό για να γεννήσει έναν πόλεμο όλωσδιόλου αδελφοχτόνο!»

(Petits poèmes en Prose)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ABD-UL-HAKK-HAMID

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ "ITCHLI KYZ."

Συλλογίσου μιάν ημέρα που άνταμώνει της άνοιξης δροσιά πρωϊνή με τού καλοκαιριού φεγγαριάτικη γλύκα. Το λοιπόν τέτοια μια μέρα είταν. Καθόμασταν όλομόναχοι έγω κ' έσύ σ' ένα λιβάδι πούδειχνε στην ίδιον τόπο και καιρό τη γαλήνη του πελάου σε άτριχύμιστους καιρούς και το μεγαλειό της ύψης της ουράνιας που φαίνονται τ' άστέρια της; τις διάφεγγες νυχτιές, και τ' άνοιξιάτικα στολίδια των άγρών που τ'α λουλούδια τους ποτίζουνται τις βροχερές ήμέρες' όμως για με έσύ είσωνα

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ 24—

ή κάλλια απ' όλα αυτά. Άπό τη μια άνάτελνε ο ήλιος κάτω από 'να γνέφαλο κι από την άλλη βασιλευε ή σελήνη από βουνόκορφή. Τάχα ο ένας έδειχνε τη θωριά της δυσφορίας σου που 'να κάτω απ τ'ό γιασμάκι και ή άλλη ζωγράφισε την όνειροφαντασιά σου που περνά κ'άν φανερή κ'άν άφαντη έμπρός στα μάτια μου, για να φανεί μου σ' όνερο ν- όταν στον ύπνο πέφτω. Και μέρα και νύχτα. Οι δριζόντες είταν ώραϊοι όπο κ' έσύ κι όπως έσύ χωματιστοί. Όλα τ'α τριγυρινά είταν γεμάτα άγάπες και χαρές, εύοδιές όλόγλυκες, γέλια και μουρμουρητά όλα νάζι σαν νυφάτικο κρεββάτι όπου δυο τάρια άγαπημένα σμίγοντας μπαίνουνε για πρώτη φορά.

Τό ότι λέγεται χάρη είχε γίνει γλώσσα των δυσωνών μας για να κρυβεντιάζουμε να παρηγοδιόμοι ο ένας με τον άλλον. Τα λόγια που λέγαμε, τ'α τραγούδια που τραγυδούσαμε μ' αυτή τη γλώσσα, έστ'κανε σε μια συνομιλία άγαλινή κι' άλαφριά όσαν λαλιά από πρωϊνό άγεράκι σ' ένα μελωδήμα όπου τ' άκουες και δέν τ' άκουες.

Σάρκωση θ'ί 'να ή σμίξη' στο βλέμμα μας σαρκώθη ή άγαλλίαση, στη φωνή μας ή ήδονή, στα κινήματά μας ή άγάπη.....τριγύρω μας περιδιαβάζαν άγγελούδια με σώματα από πνοή, με φτερά από φώς. Έφαινόταν ή θωριά κι άκουγόταν ή φωνή της χαράς, της έλκυστικότητας, της κυμπάρικης ευγένειας. Και για να σου τ'ό πω μ' ένα λογάκι: Το κάθετι που 'δα σε παρόσταινε σ' έμε καθώς έγω παρασταίνω σ' έσε τ' όνειρο τούτο. Τάχα ήθελε το κάλλος σου να διαλαλήσει ή Φύση,

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ

ΜΕΣ' ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Και μουπανε φτερούγισε σ'άστέρια,
στων ήλιων μέσα κρύψου τ'α φιλιά,
φτερά έχεις σύ, ψυχή, λαλιά και χέρια
να ζήσεις σ'της α λ ή θ ε ι α σ τη φωλιά.

Και πέταξα μακριά απ' τα βαλτονέρια
απ' της ψευτιάς την παρνούσα άγγαλιά...
Και ζύγωσα, τ' άθόλωτα λημέρια,
πειτώντας του Μαρτύριου τη θελιά.

Και ζώ τώρα με τ'άστρα, με τη Μοίρα,
το Νοϋ, το Θεό, το Φώς, το Π'αν, τη Λύρα,
θρηνώνας την ανθρώπινη νυχτιά!....

Κι' α σβήνω κι' α βασαίνει μου το σ'αμα.
πίο κάτω απ' τ'εχνοπέλου μου το ζώμα,
με κ'αίει έμένα όλόγλυκεια φωτιά.

ΠΑΛΑΙΟ ΦΙΛΗΡΟ

ΦΙΛΗ Κ. ΒΑΤΙΔΟΥ

—25 ΝΕΟΙΡΥΘΜΟΙ

IWAN GOLL

DIE UNSTERBLICHEN (ΟΙ ΑΘΝΑΤΟΙ)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένας βιοτής αγώνας έχει ξετυλιχτεί πρὸς τὸ καινούργιο δράμα, πρὸς τὸ ὑπέροδραμα

Πρῶτο δράμα στάθηκε ἐκείνο τῶν Ἑλλήνων ὅπου οἱ θεοὶ μετριόταν μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Κατιὰς Μέγα: πού ὁ θεὸς τότε τὸν ἄνθρωπο τότε θεωροῦσε ἄξιο γιὰ δαῦτο, κατιὰς, πού ἀπὸ τότες πιά δὲ ματαγίνικε. Δράμα, πᾶσι νὰ πῆ θεώρατη ἀνύψωση τῆς πραγματικότητος, βαθύτατο, σκοτεινότητα, πύθιο βούλιαγμα μεσ' στὸ ἀμετρο πάθος, μεσ' στὸ φαγουριάρη πόνο ὅλα ὑπεπραγματικὰ χρωματισμένα.

Ἀργότερα ἦρθε τὸ δράμα τ' Ἀνθρώπου γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Τραγῆδισμα μὲ τὸν ἑαυτὸ του, ψυχολογία, προβλήματα, συλλογισμοί. Μόναχα μὴ πραγματικότητα κ' ἕνα βασίλειο λογαριάζουν, καὶ γιὰ χάρη του περιορίζουν κάθε μέτρο. Ὅλα γυρνᾶνε γύρω σ' ἕναν ἄνθρωπο, ὄχι γύρω στὸν Ἀνθρώπο. Ἡ ζωὴ τῆς δόξης ἀκρομα ξεδιπλώνεται: Καμιὰ σκηνὴ τῶν μαζῶν δὲ φτάνει τῆ βιούτητα, τοῦ ἀρχαίου χοροῦ. Καὶ πόσο μεγάλο εἶναι τὸ χάσμα, τὸ βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὰ κακορίζικα θεατρικὰ κομμάτια τοῦ πρᾶσμένου ἑκατόχρονου, πού τίποτα ἄλλο δὲ θέλουν νὰ ἔναι πρὸς ἐνδιαφέροντα, διηγορία ἢ ἀπλὰ περιγραφικὰ, μιμητικὰ τῆς ζωῆς, ὄχι δημιουργικὰ. Τώρα ὁ καινούργιος Δραματοῦργὸς νιώθει πὸς προβάλλει ὁ τελικὸς ἀγώνας: ὁ συμβιβασμὸς τ' Ἀνθρώπου μὲ κάθετι ἀπὸ πρᾶμα καὶ ἀπὸ ζῶο γύρω του καὶ μέσα του. Εἶναι μιὰ εἰσβολὴ μεσ' στὸ βασίλειο τῶν ἡσκιων, πού ἔναι χωμένοι παντοῦ, πού παρμονεύουν πίσω ἀπὸ κάθε ἀλήθεια. Μόνο ἅμα τοὺς κυριέψει κανεὶς κ' ὑπερὶ ἴσως νὰ βρεῖ τὴ λεφτεριά. Ὁ ποιητὴς πρέπει καὶ πάλι νὰ μάθει πὸς ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι κόσμοι ὀλωσδιόλου διαφορετικοὶ ἀπὸ κεινοὺς τῶν πέντε αἰσθήσεων: ὁ Ἀπόκοσμος. Πρέπει νὰ συμβιβαστεῖ μεδαῦτον. Αὐτὸ καθόλου δὲν πᾶσι νὰ πῆ πὸς θὰ γυρίσει πίσω στὸ μυστικισμὸ ἢ στὸ ρομαντισμὸ ἢ στὸ ἐπάγγελμα θαυματοποιῦ τοῦ βασιετέ, ἂν καὶ αὐτοῦ μέσαιμπορεὶ κανεὶς νὰ βρεῖ κάτι κοινὸ: τὸ ὑπεραίσθητο.

Σὲ λιγάκι θὰ ἔχοιμε νὰ λιανίσουμε τὴν κάθε ἑξωτερικὴ μορφή. Τὴ λογικὴ σειρά, τὸ συνθηματικὸ, τὸ ἠθικὸ, τὴς τοπικότητες ὀλάκρης τῆς ζωῆς. Ὁ Ἀνθρώπος καὶ τὰ πράγματα θὰ παρουσιάζονται ὅσο μπορεῖ νὰ γίνε γυμνά καὶ χάρη περισσότερης ἐντύπωσης πάντα ἀνάμεσα ἀπὸ μεγεθυτικὸ φακὸ.

Ἐχει ξεχαστεῖ ὀλωσδιόλου, πὸς ἡ σκηνὴ τίποτα ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ ἕνας μεγεθυτικὸς φακός. Τοῦτο τὸ ἔσπρε πάντα τὸ μεγάλο δράμα: ὁ Ἑλληνας περπατεῖ πᾶ σὲ κόδορονους, ὁ Σαίξπηρ μίλαε μὲ πνέματα νεκρῶν γιγάντων. Ἐχει ξεχαστεῖ ὀλωσδιόλου πὸς τὸ πρῶτο σηματοῦρι τοῦ θεάτρου εἶναι ἡ μάσκα. Ἡ μάσκα εἶναι ἀματοκούνητη ὀμοιόμορφη κ' ἐντυπωτικὴ. Εἶναι ἀμετάλλαξη, ἀναλωφευγη, Μοῖρα. Ὁ

κάθε ἄνθρωπος φορεῖ τὴ μάσκα του, πού ὁ ἀρχαῖος τὴν ὀνόμαζε χρέος του. Τὰ παιδιὰ τρομάζουν ἅμα τὴ δοῦν καὶ φωνάζουν. Ὁ Ἀνθρώπος, ὁ αὐτᾶρεσκος, ὁ ἀσυγκίνητος, πρέπει πάλι νὰ μάθει νὰ φωνάξει. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς σκηνῆς. Μήνα δὲ θεωροῦμε πολὺ σιγνὰ γιὰ μεγάλο ἔργο τέχνης ἕνα θεὸ αἰθιόπων ἢ ἕναν αἰγύπτιο βασιλιὰ ὡσὼν μάσκα:

Μέσ' στὴ μάσκα πλαγιάζει ἕνας νόμος, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος τοῦ δράματος. Τὸ παρμονυθιακὸ γίνεται ἀληθινὸ. Γιὰ μιὰ στιγμή ἀποδείχεται πὸς τὸ πιδ χυδαῖο μπορεῖ νὰ γίνε παρμονυθιακὸ καὶ «θεϊκὸ», καὶ πὸς ἴσι ἴσα αὐτοῦ μέσα πλαγιάζει ἡ πιδ μεγάλη ἀλήθεια. Ἡ ἀλήθεια δὲν περιλαβίνεται μεσ' στὴ λογικὴ, τὴ βοίσκεῖ ὁ ποιητὴς καὶ ὄχι ὁ φιλόσοφος. Ἡ ζωὴ ὄχι ἡ διανόηση. Καὶ παραπέρα ἀποδείχεται, πὸς κάθε περιστατικὸ, τὸ πιδ συνταραχτικὸ, ὅπως καὶ τὸ μὴ θεληματικὸ ἀνοιγοσφάλιγμα ἑνὸς γλέφαρου, ἔχουε μεγαλώτατη σημασία γιὰ τὴν ὀμαδικὴ ζωὴ τοῦτου τοῦ κόσμου. Ἡ σκηνὴ δὲν ἔχει χρέος νὰ καταγίνεται μόνο με τὴν «πραγματικὴ» ζωὴ, καὶ γίνεται κ' πεπραγματικὴ ἔχει πού κατέχει καὶ τὰ πράγματα τὰ πίσω ἀπὸ τὰ πρᾶματα. Ὁ ἄδολος ρεαλισμὸς (πραγματισμὸς) στάθηκε ὁ πιδ μεγάλος ἐκτροχιαστὴς ὀλων τῶν λογοτεχνιῶν.

Ἡ δουλειὰ τῆς τέχνης δὲν εἶναι νὰ φραίνει τὸν κηλοθρευμένο ἀπτό, ὡστε αὐτὸς νὰ κουνεῖ κεφάλι λέγοντας: «Ναιναί, ἔτσι εἶναι! Τώρα πᾶμε ἐκεῖ πού γλεντᾶνε!» Ἡ δουλειὰ τῆς τέχνης κατὰ πού θέλει νὰ μορφώσει, νὰ ἰσάξει ἢ ἀλιῶς νὰ συνεργήσει, εἶναι ν' ἀστραποπελεκᾶ τὸν ἄνθρωπο τῆς ρουτίνας, νὰ τὸν τρομάξει, ὅπως ἡ μάσκα τὸ παιδί, ὅπως ὁ Εἰδουπίδης τοὺς Ἀθηναίους, πού μόνο ἅμα συνταραζότανε νοοῦσαν Ἡ τέχνη πρέπει τὸν Ἀνθρώπο νὰ τὸν ξανακάμει παιδί. Τὸ πιδ ἀπλὸ μέσο εἶναι ἡ κοροῖδία, μὰ χωρὶς νὰ ξεσηκῶνε γιὰ γέλιο. Ἡ μονοτονία κ' ἡ βλακεία τῶν ἀνθρώπων εἶναι τόσο ὑπέμετρα ὡστε μόνο με τὰ ὑπέμετρα μπορεῖ νὰ τοὺς γίνε ἐντύπωση. Τὸ καινούργιο Δράμα νὰ ἔναι ὑπέμετρο.

Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸ καινούργιο Δράμα θὰ πάρει γιὰ βοηθοὺς ὀλα τὰ τεχνικὰ μέσα, πού ἀντικατασταίνουν σήμερα τὴν ἐνέργεια τῆς μάσκας. Ὅπως λόγου χάρη τὸ γραμμόφωνο, τὴ μάσκα τῆς φωνῆς, τὴν ἠλεκτρικὰ ταμπέλλα, ἢ τὸ τηλέφωνο.

Οἱ θεατρίνοι πρέπει νὰ φοροῦν παράμετρος—μουτσούνες—μάσκες πού μέσα τους ν' ἀναγνωρίζε πιά κανεὶς ἀδριοφανέρωτο τὸ χαρακτήρα: ἕνα πολὺ μεγάλο αὐτί, ἄσπρα μάτια, ξυλοπόδαρα. Σ' αὐτὲς τὴς φυσιογνωμικὲς ὑπερβολές, πού ἂν ρωτήστε ἐμᾶς notabene δὲν τὴς ἔχοιμε γιὰ ὑπερβολές, ἀνταποκρίνονται τὰ ἐνδότετα τῆς δράσης: ὁ χαρακτηρισμὸς καλὸ εἶναι νὰ βοίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ καλὸ εἶναι πολλὲς φορὲς, γιὰ νὰ κάνει πιώτερη ἐντύπωση, νὰ λογέται ἕνα ρητὸ μαζὶ με τὸ ἐνάντιο. Σωστά σωστά ἔτσι θὰ ἐνεργᾶ ὅπως κοιτάζει κανεὶς πολλὴ ὄρα καὶ σταθερὰ μιὰ πλάκα ζατρικιοῦ καὶ ἅμα περάσει κομμάτι τ' ἄσπρα τετράγωνα τοῦ φαίνονται μαῦρα καὶ τὰ μαῦρα ἄσπρα: οἱ παράστασες

ξεπερνιούνται ή μιὰ μετὴν ἄλλη, ἐκεῖ πού συνορεύει κανεὶς μετὴν ἀλήθεια.

Θέλουμε θέατρα. Θέλουμε πολυαπίθανη ἀλήθεια. Ζητοῦμε τὸ ὑπέροχα.

JOSEF CHANDERL

ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΤΙΑ

ΠΟΙΗΤ. ΣΥΛΛΟΓΗ (ΚΟΡΩΝΑ)

Ἄνια καὶ κρού μ' ἔδερναν στυγνὰ
κάτου ἀπ' τὸν οὐρανὸ πού εἶτανε θλιμμένους

με σύνεφα σιαχτιά καὶ σκοτεινά
σάν τὴ ψυχὴ μου πένθιμα ντυμένους.

Μὰ ξάφνου καλωσύνη γαλανὴ
ξεφεύγει γιαιστή ἀπὸ μιὰ σκισμάδα

σὰ γαλανὸ ματάκι ὄλο κι' ἀνοῖ
κι' ἀνάμεσό του ὄλα τὰ θεῖα τὰ ὄδα.

Ἔνα ἄσπρο νέφι ὡς βλέφθο πλατύ
σηκώνεται καὶ στοῦ ἀπειρο ἀλαογέβει

τὸ μάτι ἀνοίγει ἀκόμα πιὸ βαθὺ
καὶ λάμπει ἀκόμα κι' ὄλο γαλαζεύει

ὦ! πῶς μέσ' στοῦ γαλάζιο λαχταρῶ
τὴν ὑπαρξή μου ν' ἀπολύσω χιλιδόνι!

Χαῖρε καρδιά μου! ἀρχίζω νὰ θωρῶ
μιὰ ροδαβγὴ π' ὀλόγοργη σιωπῶνει

(ΑΠ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ)

ΣΤΕΛ ΚΑΡΑΪΤΣΑΚΗ

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ

(Συνέχεια ἀπ' τ' ἄλλο φύλλο)

Ὅστε γιὰ μᾶς ὁ κριτικὸς μορφώνει τὴν ἀντίληψη, πῶς τιμᾷ ἕναν πού τὸν βοηθᾷ ἡ τέχνη του νὰ συλλαμβάνει ἔργα τόπον ὑψηλά, πού δὲ μπορεῖ σιτὴ διατύπωση παρὰ νὰ ἔναι φυσικὰ ὠραῖα καὶ ἀψηλά. Αὐτόματα ἔρχεται στοῦ νοῦ ὁ Πασκάλ πού λέγει κάπου πῶς ἡ ἀληθινὴ καλλιλογία δὲν χρειάζεται τὴν καλλιλογία.

— Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ πρῶτο μέρος παρουσιάζεται τὸ γλυκύτατο αἶσθημα τῆς πατρικῆς στοργῆς μετὰ θαυμαστὴ ποικιλία.

λία. Ὅλη ἡ ἀπερίγραπτη ἀπόλαψη, πού ἀπολαβαίνει ἕνας γονιὸς τριγυρισμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης, ὄλη λοιπὸν, λέγω ἢ τέτοια ἀπόλαψη φανερώνεται μετὴν πιὸ ἀγνή, τὴν πιὸ γλυκεῖα μὲ καὶ τὴν πιὸ δυνατὴ διατύπωση. Μὰ μ' ὄλη τὴ δύναμη τούτῃ ὁ κ. Φιλανθίδης κατορθώνει καὶ διατηρεῖ μιὰ κλασικὴ καθαρισμένη καὶ ἁρμονία μέσ' στὴν φιλοτέχνηση τῶν στίχων του. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀκούραστη κλασικὴ μορφῇ, μετὰ πλαστικότητα χύνει τὶς καλὸν τῶν τριγυρινοῦ κόσμου.

Περνῶντας κανεὶς τὰ ποιήματα αὐτὰ νιώθει τὴν ἀτιμωσφαιρα νὰ καθαρίζεται καὶ νὰ πλαταίνει ἀψηλωμένη καὶ μέσα σ' ἕνα χάδι ἀπαλόδροσο νὰ τὸν τυλίγει, ἀφοῦ τὸν ἀνεβάσει στὰ δικά της ἀψηλώματα. Σὰν τύχει, μάλιστα, νὰ ἔναι γονιὸς ἐκεῖνος πού διαβάζει, ἀπολαμβάνει διπλὰ ὄλες αὐτὲς τὶς ὁμορφιές γιατί βλέπει τὸ θεῖο συναίσθημα τῆς στοργῆς γιὰ τὰ παιδιὰ πού καλλίνει τὰ σπλάχνα του, τὸ βλέπει νὰ βγαίνει στοῦ φῶς ἐξωτερικευμένο, σὰνὰ γίνονται πᾶσθὸ μετὰ ὀρισιμένη μορφῇ ἀπὸ μιὰ σειρὰ λέξεων, ἔκφρασης, στίχους «ὅπου ἡ Ἁρμονία τ' ἀνταμώνει ἐξαισία» ὅπως λέγει ὁ ἴδιος κάπου μέσα στοῦ ἔργου του. Γιατὶ ἀπ' ἀλήθεια ὁ κ. Φιλανθίδης κατέχει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ δύναμη νὰ κάμνει ὀλοφάνερα καὶ μάλιστα χεροπιαστὰ ὄλα ὅσα τραβοῦν πρὸς τὴ σφαῖρα τῆς αὐλωσύνης.

Κι' ἂν νανουρίζει τὴ μικρούλα του, κι' ἂν παρασιτέκει στὰ βαπτίσια τῆς κι' ἂν σὲ ὀνειρένους οὐρανοὺς τὴ φαντάζεται ἀνεβασμένη καὶ πεταχτή κι' ἂν μονολογᾷ φιλοσοφώντας ποιητικώτατα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, γιὰ τὴν πατρικὴ ἀγάπη, κι' ἂν τὴ φαντάζεται σὰ μιὰ ἐξαισία εἰκόνα θρονιασμένη στοῦ πατρικὸ του στήθος μετὰ χρώματα καὶ σχήματα μαγικῶν ἀτλαντίδων. Τέλος ὅτι, ὅτι κι' ἂν πεῖ ἀναφορικὰ μετὰ τὸ γοητευτικὸ θέμα πού τὸν φωτίζει, τὸ κάνει μετὰ τόσο πλούσια χρώματα, μετὰ τόσο ἀψηλὸς εἰκόνες, μετὰ τέτια γλυκεῖα ἑναρμόνηση τῶν λέξεων, ὥστε ὀμολογᾷ κανεὶς μ' ἐνθουσιασμό, πῶς ἀδύνατο εἶταν νὰ ἔβρει ἢ ποιήση πιὸ τέλει ὀ τρόπο γιὰ νὰ φανερώσει τὸ θεῖο αἶσθημα τούτο, τὴν πατρικὴ στοργή.

Κ. Δ.

Στ' ἄλλο φύλλο τελειώνει

ΑΠ' ΤΙΣ "ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ",
RAOUL HAUTIER

I

Κύριε, εκάμπε το τριαντάφυλλο, τη θάλασσα, τον ουρανό
κι' αυτά τα όρατα πρόσωπα των γυναικών και την ωραiolότητά
μου, τον έρωτά μου.

Μ' αγαπάτε λοιπόν λίγο;

Μά, τότε, τι μου μένει; άφου δέ μπορώ να σās μεθίσω;

II

Το παιδάκι μου, με κοιτάζει με τα μεγάλα μαύρα και βαθειά
μάτια του.

Μ' έρωτά χωρίς να ξαίρει.

Τί μπορώ να του πώ Κύριε;

Κι' άργότερα, Κύριε, άργότερα, τι θα του πώ;

III

Κύριε, λέγουν πώς ο πόνος μās κάνει να σ' αγαπούμε.

Έγώ δέν ύπακούω σ' αυτό το νόμο, γιατί σαν πονώ, σās
μισώ. Άλλά το εναντίον, κάποτε, όταν είμαι εύτυχής. Η αύρα
κουνάει σιγανά τα χόρτα· ο άνεμος σκορπά παντού τη μυρουδιά
των τριαντάφυλλων· ο κρότος της θάλασσας άποκοιμίζει τον
πόνο· ένα στόμα μειδίασε, ή συγκίνησα μιá ψυχή. Τότε, είμαι
εύτυχής, και ή σκέψεις μου πετίνε προς τα σένα, Κύριε, με
σεβασμό και αγάπη.

IV

Τη λίγη εύτυχία που έχει κανείς, την προφυλάγει όσο μπο-
ρει, όπως κρατά δυο χέρια τρεμουλιάρικα, γύρω σ' ένα φώς, τη
νύχτα, μέσα στο δάσος.

Τόσο σέ φοβούμεθα, Κύριε, γιατί άστειεύσαι σπάζοντας τα
παιγνίδια των παιδιών, ώστε γινόμαστε δεισιδαίμονες, και ρίχνου
με στην άπέραντη θάλασσα το δαχτυλίδι μας.

Άλλά και όταν άκόμη το ψάρι μās το ξαναφέρει, σ' τελειώ-
νεις το Έργο σου, Κύριε, αφαιρώντας άπό μās την εύτυχία μας.

V

"Αν ξαίραμε τουλάχιστο, Κύριε, ότι ύστερα άπ' το θάνατο
δέν ύπάρχει τίποτε; Άν ξαίραμε ότι το πνεύμα πεθαίνει με το
σώμα, θα είμαστε λιγώτερο λυπημένοι και περισσότερο γλυκείς,
ή περιπαθείς, σύμφωνα με την περίσταση.

Κείνο που μās σποιώνει, Κύριε, είναι ο δισταγμός, ή άμφι-
βολία, ή έλπίδα και ή άπελπισία, ανακατωμένα μέσα στην
κούπα.

ΑΜΒΡΣΑ (ΒΕΛΓΙΟ)ΙΕ

ΔΕΑΣ ΧΡΥΣΑΝΔΕΜΟΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ "ΕΛΝΤΑΣ",
ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΗ

Σκλάβο για πάντα σέρνει με του Δεκεμβριού πρωτ' λάβρο
με τις όμίχλες τις πυκνές και το βαρύ το κρύο,
περίλυπος ηγαίνοντας στο Δούναβη για νάβρω
ένα κομμάτι άπ' το παλιό, σβυστό του μεγαλειο.
Κάτου άπ' τη σκέλη τάδειου τούρανοϋ, φαντάζει τώρα
νεκρός ο Δούναβης. Στην θέση των άπλών κυμάτων
μόνο το κρούσταλλο θαμπό. Πόσο πικρή του ή γνώρα
για δυο καρδιές που χάσανε σιμά του τα όνειρά των.

Την παγερή μου μοναξιά στοϋ λιμανιού την άκρη
τηνέ θεομαίνει ή ύμηση της Έλντας...κι' ένα δάκρυ
άργά κυλάει άπ' τάτονα, τα βλέφαρά μου ως κάτω.
Κι' ή συντριμμένη μου καρδιά ξεσπάει στο μοιρολόι,
μάταια ψάχνοντας να βρει στους πάγους λίγη χλόη,
ένώ τριγύρα άπλώνεται μιá σιγαλιά θανάτου!....

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΡΙΑΜΗΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΛΑΥΚΟΥ ΑΛΙΘΕΡΣΗ

"Ο ΓΥΜΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ",

Έκδοτικός οίκος «ΓΛΑΥΚΑ» Κύπρος 1924

Ο κ. Γλαύκος Άλιθέρης είναι ένας άπ' τους καλούς μας διηγηματογρά-
φους. Το βιβλίο του αυτό δυνατό, βαθύ, ψυχολογημένο, ειληκρινό, τοληρό. Να
τί μπορεί να πει κανείς γενικά για τον τόμο αυτό των διηγημάτων του Κύπριου
Λογοτέχνη.

Διηγήματα της Ρωσικής σχολής παρμένα άπ' τις ζωντανές τραγωδιές που
συμβαίνουνε κάθε στιγμή γύρω μας, μέσα μας, και με φανερό σκοπό να μās
δείξουν τον άνθρωπο γυμνό μ' όλο τον έσωτερικό του κόσμο, με τις συχαμερές
σκέψεις του, με τις πρόστιχες επιθυμίες του βγαλμένες στα φώρα.

Οι ήρωές του όλοι άρρωστοι, παθιασμένοι, μισότρελλοι, ζουν και κινούνται
μέσα στο μουντό φόντο που μās δείχνει ή έποχή μας με τις μιζέριες, τον έκφυ-
λισμό, τις άρρώστιες, τις άδικίες, τις κακίες της.

ν και είναι όλοφάνερη ή επίδραση του Ντοστογιέφσκη, Γκόργου, Άντρέ-
γιεφ, δέν λείπει όμως ή πρωτότυπη ιδέα, σκέψη, έκφραση που δίνει ένα ξε-
χωριστό, έντελώς άτομικό χαρακτήρα στο έργο.

Έχουμε την ιδέα πως ο τόμος αυτός του Άλιθέρη μπορεί πολύ καλά να
σταθεί δίπλα στα έργα και των δικών μας Βουτυρά, Πικρού.

T.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

[ΣΗΜ. Για τὴ «Γυναικὰ ἀπορριγμένη» τοῦ Σοφὴ Πασσά Ζαντὲ Σεζαί ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ πρῶτο φύλλο].

—Εἶναι πολὺ ἀξιοπαρατήρητο, πῶς ἕνας Τοῦρκος, καὶ μάλιστα Τοῦρκος γιὸς πιασῆ μαθημένος σὶν ἀγέρα τῆς ἀπολυταρχίας τοῦ Χαμίτ, μᾶς παρουσιάζει ἀντίληψεις τόσο ἀνθρωπιστικῆς κ' αἰσθημάτων τόσο εὐγενικὰ, ἀναφορικὰ μὲ τὰ ἀπορριγμένα πλάσματα τῆς κοινωνίας. Τὶς μέρες αὐτὲς διαβάσαμε κάποιον ἔργο ἑνὸς φίλου μας Γάλλου παρισιάνου· καὶ αὐτὸς κάμνοντας λόγο γιὰ τὰ τέτια παριόμοιρα κορίτσια, μιλεῖ γι' αὐτὰ μὲ τὴν πιδ ἀξιολύπητη, μὲ τὴν πιδ χυδαία περιφρόνηση, ἀν κ' εἶναι «ἐκ συστήματος» ἀνθρωπιστής.

Ἀξίζει νὰ συγχαρῆ κανεὶς τὸ συγγραφέα τῆς παραπάνω κοινωνικῆς εἰκόνας καὶ νὰ τὸν παρουσιάσει γιὰ παράδειγμα σὶν ἄλλο, τὸν Γάλλο.

—Τὸ δεῦτερο φύλλο καθιστέρησε καὶ βγαίνει σὶς 15 Ἀπριλίου. Εἴμαστε κατὰναρδα λυπημένοι ποὶ ἀπ' τὸ δεῦτερο κιόλας φύλλο ἔγινε αὐτὴ ἡ καθιστέρηση. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε τοὺς φίλους μας συνδρομητὶς νὰ μᾶς συμπαθήσουν γι' αὐτὴ τὴ βραδύτητα γιατί ἔγινε ἀνεξάρτητα ἀπ' τὴ θέλησή μας καὶ γιὰ λόγους ἀπόλυτα τεχνικούς.

—Μὲ μεγάλη μας χαρὰ δηλώνουμε στοὺς ἀναγνώστας τοῦ φύλλου μας πῶς μεταξὺ τῶν συνεργατῶν μας ἀπὸ τὸ φύλλο αὐτὸ ἔχουμε καὶ τὸν ἀριστὸν φύλλον μας Λέαν Χρυσάνθεμον ποὺ μένει σὶν Βέλγιο, τοῦ ὁποίου σὶν τρίτο φύλλο δημοσιεύουμε κατὰ ἐξαιρετικὸ: «Μιὰ βραδιὰ σὶν Δύση».

ΠΑΡΕΝΘΕΣΕΙΣ

—Οἱ «Νέοι Ρυθμοὶ» ἄν σὶν πρῶτα τοὺς φύλλου παρουσιάζουν κάποιες ἐλλείψεις, ὑπόσχονται νὰ τὶς διορθώσουν σὶν κατωπινὰ τοὺς.

—Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ δηλώσουμε πῶς ἡ σειρά ποὺ παίρνει κάθε ἔργο σὶν περιοδικὸ μας δὲν ἔχει καμιά σημασία, γιατί αὐτὴ κανονίζεται ἀνάλογα μὲ τὴν τεχνικὴ ἀνάγκη καὶ τὴν εὐπρόσκληση ἐμφάνιση τοῦ φύλλου.

—Θὰ ἐπιθυμούσαμε πολὺ τὸ φύλλο μας νὰ ἔχε ὁμοιομορφία στοιχείων γιὰ τὸ καλλιτεχνικώτερον, μὰ δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι δόλοτελα ἀδύνατο γιὰ τὰ τυπογραφεῖα τῆς πόλης μας ποὺ ἔναι τόσο μικρὰ καὶ ἔχουν τόσες λειψάδες σὲ στοιχεῖα καὶ σὲ ἄλλα τεχνικὰ μέσα.

—Οἱ «Νέοι Ρυθμοὶ» εὐχαριστοῦν ὅσους ὁπωσδήποτε τοὺς συνέτρεξαν καὶ παρακαλοῦν τοὺς διασπομένους μας νὰ μᾶς βοηθήσουν σὶν ἀπρόσκοπη συνέχισή τους,

—Ὅ,τι σχετικὸ μὲ τὸ περιοδικὸ μόνον μὲ ἀλληλογραφία.

“ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ,

ΒΙΒΛΙΑ

(Κρίνουμε ὅσα βιβλία θὰ μᾶς στέλνονται σὲ δυὸ ἀντίτυπα καὶ ἀναγγέλουμε ὅσα θὰ μᾶς στέλνονται σ' ἕνα).

ΓΛΑΥΚΟΥ ΛΙΘΕΡΣΗ «ΚΡΙΝΑΚΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ». ΕΚΔΟΣΗ Β'.

Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Γλαῦκα» Κύπρος 1924

Σὲ κομψὸ κ' ὁμορφοτυπωμένο τόμο λάβαμε τὸ παραπάνω ἔργο. Ἀποσώνεται ἀπὸ τόσα τετράστιχα ὅσες κ' οἱ σελίδες του. Μιὰ γλυκεία μελαχολία περεχᾶ τὰ ὕμοφα ἀπ' ἀλήθεια τοῦτα τετράστιχα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ ἀσφαλισμένα, πῶς εἶναι ἡ ἐλπιδοφόρα αἰσιοδοξία κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα μουντὸ μὰ ἀρὶ βέλο πεσιμισμοῦ.

Τὸ δούλεμα τοῦ στίχου ἄν καὶ μεριῆς μεριῆς παραξενεύει, μὰ δείχνει πῶς ὁ τεχνίτης κρατᾶ σὶν τὴν ψυχὴ τὴν ἀρμονία. Χωρὶς ἀμφιβολία εἶναι προωρισμένος καὶ γιὰ τελειότερα ἔργα.

Γ. Φ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

(Ἀνταλλάσσουμε τὸ φύλλο μόνον μὲ σοβαρὰ φύλλα).

PARTISANS: Revue coopérative internationale. ARTS—L'ÉTTRES 103, Rue de Vaugirard—Paris—Vie

—Παρακαλοῦμε τοὺς συνεργάτας μας νὰ μᾶς στέλνουν καθαρογραμμένα τὰ χειρόγραφα τοὺς καὶ γραμμένα ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τῆς κόλλας.

—Τοὺς «Νέους Ρυθμοὺς» τοὺς βγάξει ὁ Κώστας Ν. Δρακόπουλος, καὶ ὅχι ἐκδοτικὴ συντροφιά ὅπως νομίσαν πολλοί, σὶν ὁποῖο καὶ ν' ἀπενθύνεσθε γιὰ ὅτι ἀφωρᾶ τὸ περιοδικό. Μεγ. Ἀλεξάνδρου 115 Δράμα.

ΦΩΤΟ - ΝΙΚΟΛΕΡΗ

Δ Ρ Α Μ Α

ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ: ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΟΥΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ
ΩΣ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΟΥΣΕΙΣ ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΚΑΙ ΜΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ

Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικειῶν ἐνδυμάτων

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ Μ. Ἀλεξάνδρου 95Δ'.

Καλλιτεχνία ἀπαράμιλος καὶ ἐφηρμοσμένη.

Τύπος ΑΝΑΣΤ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 40—Δράμα.

Δραχμές 2.50

Πέννες 6.

Φράγκα 2.50